

An aerial photograph of a small cabin with a corrugated metal roof, situated in a dense green forest. A river flows through the scene, and several birds are seen in flight. The overall color palette is dominated by greens and blues.

S - R - WHITE

V VĚZEŇ V

JEN PÁR HODIN
PO PROPUŠTĚNÍ
JE MRTVÝ. PROČ?

Vycházející hvězda australské
krimi. Whiteův popis vyšetřování
vraždy je strhující.

SUNDAY TIMES

HOST

S · R · WHITE

V
VĚZEŇ
V

PŘELOŽILA
RADKA KLIMIČKOVÁ

BRNO 2023

Prisoner

Copyright © 2021 S. R. White

The right of S. R. White to be identified

as the Author of the Work has been asserted by him

in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

First published in 2020 by HEADLINE PUBLISHING GROUP

Jacket images by Valdis Skudre, artjazz

and Jamen Percy / Shutterstock.com

Jacket design by Patrick Insole

Translation © Radka Klimičková, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1465-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-1466-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1467-0 (MobiPocket)

*Tuto knihu věnuji Kate,
své kamarádce s dobrým srdcem a chladnou hlavou.*

1

čtvrtek 1. srpna 2019, 6.30

Willie Fitzgibbons se snažil přeladit stanici a téměř sjel z cesty. Cukl rukou ke knoflíku rádia, ale minul a chytil ho až napodruhé. Zaklel. Zatočil zase na asfalt, ale zadek jeho Nissanu Navara se zhoupl, jak se kola snažila zabrat. Jednoho dne, pomyslel si, při tomhle někoho zabiješ. Nebo hůř, zničíš tenhle pick-up.

Cesta se kroutila pařezinou a kolem starého kamenolomu. Z jeho vápence byly v Carltonu postaveny hlavní městské budovy, stavby, které měly vyjadřovat solidnost a zásadovost. Dokonce i na začátku dvacátého století tu však mezi sousedními městy vládla taková rivalita, že bylo zakázáno vápenc z lomu prodávat do Earlvillu. *Jejich* veřejné výstavní budovy byly z cihel, přivezených na vagonech po kolejích ze severní části země. Uzavření lomu vyvolalo škodolibou radost, již *Earlvillský kurýr* věnoval celou dvojstranu. Earlville a Carlton totiž předtím o tuto díru, zarostlou suchými křovisky a nyní plnou žlutohnědé trávy, triodií a ptačího trusu, bojovaly.

Willie, spokojený, že konečně slyší místní zprávy, řídil dvěma prsty a do auta mu proudil svěží ranní vzduch. Sem dolů stejně nikdo nikdy nechodí: klidně by tu mohl jet po

druhé straně silnice a nikdy by do ničeho nenarazil. Mezi starým kamenolomem a hlavní silnicí se nacházely tři zřídka užívané cesty, ale díky širokým, rovným plochám by tu uviděl jakékoli auto na padesát metrů dopředu.

Willie zpomalil a užíval si klidné chvílky pro sebe. Byl od přírody hrr. Rychle jedl, chodil, mluvil; všechno dělal v jednotlivých rychlých výbuších. Ve škole byl neposedný — jako vír tiků, krysa cupitající kolem nadraženějších bytostí. Lidé a jejich soudy ho obtěžovali, rozčilovali. Lepší s nimi omezit kontakt na minimum než se pustit do něčeho, co by skončilo konfrontací. Doris, jeho žena, se kterou byl už třicet let, to pochopila. *Nechte ho jít, ať se zklidní, nechte ho být.* Proto také byli stále ještě spolu a proto ji hluboko uvnitř miloval tolik, že by ho zničilo, kdyby od něj někdy odešla.

Na tomhle místě už byl sedmkrát nebo osmkrát; našel tu čtyři nebo pět dobrých míst, která střídal, protože se bál, že ho někdo odhalí nebo přistihne. Na cestě samotné nikdy nikoho nepotkal. Kamenolom zavřeli už před lety a ani se neobtěžovali ho zaplavit. Na jeho kamenitých stěnách se teď houževnatě držely divoké traviny a hustá křoviska. Každý rok se lom zpola zaplnil dešťovou vodou a rozbředlým sněhem; dost na to, aby to zpod země vytáhlo jed a stojatou vodu proměnilo v křiklavě zelená jezírka se žlutým šlemem na okrajích.

Ve zprávách hlásili, že počasí včera v noci způsobilo menší záplavy. Jako by to nevěděl. „Přeháňky“, které meteorologové předpovídali, se změnily v tří- až čtyřhodinový liják. Většina pastí, které nastražil, byla promáčená a kvůli dešti se spousta zvířat držela při zemi. Polovinu noci strávil tím, že poslouchal bubnování deště do stanu a potom ťukání velkých kapek, které na stan dopadaly z větví stromů. Probudil

se v mizerné náladě, která se mu rozhodně nezlepšila tím, že se musel motat po pasece a sbírat všechny pasti. Dvě malé výhry uložil do obrovského mrazicího boxu v kufru. Měl radši zůstat v autě a opít se.

Cesta stoupala kolem několika shluků borovic, jejichž větviemi prosvítalo slunce. Willie se musí brzy dostat domů — a pak na směnu v rafinerii. Ještě mu zbývá pět let, než si bude moct dovolit s tím praštit — z vyhlídky na hledání nové práce se mu stáhl žaludek. Sedmapadesát, nespolečenský, nerudný, ze školy odešel v patnácti. Nic jiného se mu jednoduše sehnat nepodaří.

Když dojel do esovité zatačky, zahlédl z pravé strany nějaký žlutý záblesk. Přibrzdil a zarískoval pohled tím směrem. Rozhodně tam něco je. Třeba z projíždějící dodávky vypadlo nějaké náradí: něco použitelného nebo prodejného.

Nebyl si jistý, jestli to viděl, nebo odhadl správně, ale otočil se do protisměru a předrncal kolem přes promáčenou travu na kraji silnice. Zpomalil a zastavil; slunce tvořilo na čelním skle pruhy. Motor hučel, auto bylo pěkně zahráté a Willie zaslechl podrážděné ptačí skřehotání. Mezi stromy nalevo krátce zasvištěl vítr. Snažil se ubalit si cigaretu, ale jak byl podrážděný, nedařilo se mu to; papírek se mu lepil k prstům, Willie se potil a měl sucho v puse. Odhodil balíček tabáku k rádiu a podíval se do zpětných zrcátek, aniž sám věděl proč. Rozhlédl se, jestli ho někdo nesleduje: záblesk dalekohledu, zadek špatně schovaného auta. Vítr si znovu povzdychl. Kromě ptáků se tu nic nehýbalo. To ho zarazilo.

Byl tam nějaký muž. Tedy spíš mrtvé tělo. Ten žlutý záblesk byl od šňůry, jež ho poutala k dřevěným sloupkům do tvaru kříže. „*Leží jako Ježíš,*“ ozvala se mu v hlavě nezvaná otcova slova. Krev z mužova hrudníku byla tmavě červená,

ale u levého boku a na polovině tváře se srazila a zbarvila do černa. Kolem vzrušeně poskakovaly vrány, střídaly se u vnitřností a přibližovaly se k mužovým očím.

Willie vystoupil z vozu, hlavně aby zaplašil vrány, než muži oklovou tvář. Nechoťně uskakovaly na stranu a podrážděně se na něj dívaly. Willie už byl dost blízko na to, aby rozeznal stopy po provazu na zápěstích a kotnících. Tohle mu nedělalo dobře: jednou v rafinerii zahlédl muže, kterého popálil hořící benzin, a ten obraz ho strašil celé měsíce.

Rukama si přešel po horkém a zpoceném obličejí. Podrbal se na bradě, která byla po několika dnech bez žiletky jako smirkový papír. Měl by jet dál: ať se s tím vypořádá někdo jiný a nahlásí to. Směna v rafinerii není flexibilní, ačkoli skutečnost, že našel znetvořenou mrtvolu, by mohla být platná omluva, proč jde pozdě. Přesto, svůj životní styl si vystavěl tak, že se obvykle dívá jinam a odchází pryč. Willie vyrostl ve čtvrti, která odvracela oči téměř při čemkoli, a jeho to znamenalo. A teď není čas něco měnit. Navíc má v mrazicím boxu včerejší pych. Vůbec by tady neměl být, neměl by volat policajty. Ale i tak...

Znovu se na tělo podíval. Zdálo se, že tomu mrtvému chlapíkovi je jedno, jestli se policisté objeví teď, nebo odpoledne. Někdo jiný tady na to tělo nakonec přijde. Jeho zodpovědnost to není. Ale... mohli by ho hnát k zodpovědnosti. Komu jinému by mohla policie dokázat, že tady strávil posledních dvanáct hodin? Willie nikoho neviděl ani neslyšel, neměl žádné alibi. Jeho pneumatiky právě udělaly stopu v rozbahněné trávě. Ten stařík z benzinky by si ho mohl pamatovat nebo ho mít na kameře.

Ptáci stále tančili kolem těla a na jejich pohybech bylo něco triumfálního. Tahali za šlachy a svaly na břicho, dokonce

i když na ně Willie zíral. Motor jeho vozu pořád předl a nic jiného se nehýbalo. Willie si dokonce musel připomínat, že má dýchat.

Myšlenka, že odjede, a nechá tak vrány, aby muži vyklouvaly oči, rozhodla. Zhluboka se nadechl, sáhl po telefonu a vytočil číslo.

2

čtvrtek 1. srpna 2019, 7.25

Ve chvíli, kdy dorazila Dana Russoová, forenzní vyšetřovatelé v tykekových oblecích už pod bílým stanem pátrali po důkazech; pohybovali se tiše jako přízraky. Šikmo k okraji silnice, která se proplétala přerušovanou hranicí lesa a mizela ve stínu, stálo šest aut, tři dodávky a otlučený pick-up. Cesta byla v obou směrech uzavřená, ale Dana odhadovala, že to dnes zkomplikuje život možná tak třem lidem. Do blízkého kamenolomu jezdily policejní zásahové jednotky cvičit střelbu s nově přidělenými zbraněmi, a tak tu mohlo být stěží rušno. Otočila auto a zaparkovala čelem od místa činu — s Mikem o tom žertovali, že je to způsob parkování vhodný pro „rychlý útěk“.

Nalevo od ní čekalo pohřební auto soudního lékaře se zadními dveřmi doširoka rozevřenými jako tlama vyhřívajícího se žraloka. Na nárazníku seděli dva asistenti; jeden listoval v aplikacích na mobilním telefonu a druhý stoicky potahoval z elektronické cigarety. „Dvojčata.“ Lucy, její respekt budící kolegyně z administrativy, v několika minulých týdnech tuto otázku intenzivně zkoumala a zjistila, že ti dva nejsou vůbec příbuzní, navzdory tomu, že jsou prakticky dvojníci. Ve svých naškrobených bílých límečcích, s uhlazenými vlasy barvy

mědi a tenkými černými kravatami vypadali jako mormonští misionáři. Když Dana procházela kolem toho, který přeska-koval mezi aplikacemi, přimhouřil oči a pozvedl jeden prst ke spánku na pozdrav. Dana naznačila, že si jeho pozdravu všimla.

Detektiv Mike Francis už tu byl; velel lidem na místě činu, zároveň po očku sledoval mraky pro případ, že by potřebovali ochránit víc důkazů před deštěm, a připravoval pro ni k předání nějaké dokumenty. Tohle, uvědomila si, je jediný okamžik, kdy je ráda, že se přidává k nějaké skupině lidí: když se jedná o profesionály pracující na místě činu.

„Ahoj Mikey.“ Podala mu kávu long black z McDonald's: Mike nebyl žádný hipster. „Je to shoda náhod, že vždycky bydlíš blíž k místu činu než já?“

„*Gracias*.“ Mike postavil kelímek s kávou na kapotu auta a otevřel blok; byl sice prvním detektivem na místě činu, ale ne hlavním vyšetřovatelem, což bylo vždycky matoucí. Kdo povede který případ, si jejich šéf Bill Meeks vybíral zdánlivě náhodně.

„Možná, a třeba ne.“ Přemýšlel, že by pronesl nějaký vtip o tom, jak Dana bydlí v luxusnější části města, ale hlavou mu blesklo něco hlubšího. „Myslím, že ses rozhodla žít tak daleko od jakéhokoli dramatu, jak to jen jde.“

„Pane jo, díky, Sigmunde.“ Usmála se. „Možná ale máš pravdu.“

Rozhlédla se kolem sebe: pracovalo tu patnáct lidí, kteří vědí, co je potřeba udělat a jak to udělat. Nepotřebovali nikoho, kdo by jim dával instrukce — uráželo by to jejich profesionalitu. Byla to spíš otázka toho, postarat se, aby se věci děly v jistém pořadí a jen jednou. Plus nějaké drobnosti,

kterých si Dana všimne, až to tu obejde, nebo které bude potřebovat.

Místo činu byla podmáčená otevřená plocha s občasnými shluky jehličnanů, daleko od zvědavých pohledů. Kamenolom se nacházel patnáct kilometrů od Earvillu: celá oblast byla izolovaná a až ke golfovým hřištím na jihu ji tvořily převážně páchnoucí bažiny. Poslední budova, které si cestou sem všimla, byla opuštěná stodola asi dva kilometry odsud, s polovičatým graffiti na jedné zdi. Teď v dálce zahlédla kouř z komínu, pravděpodobně z nejbližšího obydlí. Každý vrah, předpokládala, by tuto cestu použil sem i zpátky. Forenzní ohledání místa bude lokalizované, dobře zachované a výmluvné.

„Máme jednu oběť?“

„Přesně tak. Pojd' se mnou.“ Mike vzal do ruky kelímek s kávou a cestou k dodávce pokývl na jednoho z techniků; Dana si všimla otisků pneumatik na travnaté krajnici. „Bezprostřední okolí už forenzní technici ohledali, takže sem můžeme. Žádné stopy, otisky pneumatik nebo stopy po vlečení těla, takže zatím nemáme žádné vodítko k tomu, jak se sem dostal. Včera v noci ale lilo jako z konve, takže se toho spousta odplavila. Pátrací tým je...“ podíval se na hodinky, „...asi patnáct minut daleko. Projdou okruh dalších čtyř set metrů.“

Zastavili se před stanem. Mike zamžoural na vycházející slunce, a místo aby Danu zavedl do stanu, otočil se ke staršímu muži, který několik metrů od nich seděl na kládě. „Tenhle génius,“ pozvedl kelímek s kávou k malému šlachovitému muži v montérkách, který se na něj zašklebil, „našel tělo přesně v tomhle stavu kolem půl sedmé ráno. Willie Fitzgibbons.“ Mike snížil hlas. „Povrchně ho znám už pár let.

Seznámím vás později, ale je těžké si ho představit u něčeho takového.“ Fitzgibbons si všiml jejich pozornosti a naježil se, ale potom si dál nehtem oškrabával zaschlé bláto ze šlí.

„Přisahá, že se ho nedotkl,“ pokračoval Mike, „ale vzali jsme mu DNA a otisky pro srovnání. Teď děláme pneumatiky, kvůli eliminaci. Viděl to z dodávky: dostal se dost blízko na to, aby zjistil, že je ten muž mrtvý, a aby zaplašil vrány od jeho očních bulv.“

Dana protáhla obličej. Mike nebyl ten typ, který by zveličoval děsivost místa činu. Když říká, že to bylo ohavné, nepřehání. „Hezké,“ odvětila. „Takže dneska si tu masovou směs z grilu nedám.“

„Jo. Možná i tak na týden dva vynecháš olivy.“

Dana byla obvykle při pohledu na krvavé scény imunní: na začátku své kariéry rok asistovala soudnímu lékaři. Obvykle to zvládla, když tam byly zajímavé forenzní důkazy, ale obecně nestála o to, vidět příliš. Vzhledem k chybě, kterou udělala při vyšetřování předešlé vraždy, si ale připomněla, že má tentokrát dávat větší pozor.

„Mrtvý je muž, běloch?“

Pomalou se vrátili ke stanu a Mike nadzvedl plachtu. Odborníci z forenzního oddělení a oddělení soudního lékařství se stále opatrně pohybovali kolem těla: další dva lidé už by tam překáželi. Dana si prohlédla, co mohla, od vstupu do stanu.

Země vypadala, že je ztvrdlá mrazem, jen na povrchu lehce roztátá. Dana si vybavila silný déšť, který trval s přestávkami celou noc, ale také řadu suchých chladných dní předtím. Muž byl přivázaný něčím, co vypadalo jako standardní horolezecké lano. Dana se zblízka podívala na uzly. Někdy uzly prozrazovaly rybáře nebo řidiče nákladních aut,

případně milovníky sadomasochismu. Takový uzel může poskytnout hodně informací.

Sloupky trčící ze země vypadaly, že jsou z opracované borovice; možná sloupky plotu, které se dají sehnat v každém obchodě pro dům a zahradu. Povrch dřeva vypadal staré, ale místo činu bylo nechráněné a sloupky mohly rychle zestárnout. V místě jejich zaražení do země si Dana všimla jen bláta. Nejspíš byly zatlučeny velkou silou, s ohledem na tvrdou půdu — možná že to udělal muž, případně žena se speciálním vybavením. Dana neviděla žádný zjevný důvod, proč by tu sloupky měly být, tedy kromě naaranžování těla. Už teď přemýšlela o více než jednom pachateli, a to čistě kvůli logistice. Zemní vrták, déšť, možná i těžký náklad: něco takového člověk těžko zvládne sám. Právě se chtěla zeptat, když si všimla, jak se jeden technik sklonil a udělal detailní fotografii místa, kde byl sloupek zaražený.

„Nebyl oblečený na studenou a mokrou noc, že ne?“ zeptala se.

Mike už zaevidoval oblečení a technici udělali sádrové odlitky podrážek zablácených tenisek. Mrtvý měl na sobě lacině vypadající džíny a pomačkanou, krví potřísněnou sportovní mikinu: nebylo pravděpodobné, že by patřil mezi absolventy UCLA. Levné oblečení z tržnice nebo obchodu „vše za dolar“, snadno ho pořídíte, žádné přemýšlení. Prakticky běžné: jako by ten muž neměl žádnou osobnost. Dana si všimla dlouhé jizvy na břiše oběti: pod mikinou neměl tričko a jizva vybledla do tvrdé deformované linky.

„Oběť se jmenuje Curtis Mason Monroe. Měl u sebe peněženku s hotovostí. Celých jednačtyřicet dolarů. Řidičák, průkazku pojištěnce, ale žádné bankovní karty.“ Mike prohlížel přihrádky peněženky z jedné strany na druhou. „Dvacet

sedm let, místní od Earlwillu. Včera propuštěn z vězení. Patnáctiletý trest za znásilnění, po devíti ho pustili na podmínku, protože je to tak úžasná lidská bytost. Probační úředník už čeká na naši návštěvu. Když jsme probudili určené styčné pracovníky, řekli, že Monroe není ‚žádná velká ztráta‘.“

Dana hádala, že jizva by mohla být od nože vyrobeného ve vězení, ale potom ji napadlo, že vypadá starší. „V dnešní době jsou všichni okouzlující.“

Přistoupila blíž a připomněla si, že má minulost oběti ignorovat. To přijde později: není to mrtvý násilník, je to mrtvá lidská bytost. Policie by bez mrknutí oka udělala všechno možné i nemožné pro dítě; Danin tým by ale neměl dojít k závěru, že tato oběť je méně důstojná, nevinná nebo že nepotřebuje spravedlnost jako ostatní. Do tohoto napomenutí zařadila i sebe.

Technici se kolem muže přesunuli a Dana oběť znovu zahlédla. Monroe se zjevně v nějaký okamžik svým poutům vzpíral. I když možná ne těmto na místě činu. Stopy po provaze nevypadaly tak čerstvě, jak by očekávala, ačkoli na několika místech je poškodily vrány. Mužova zranění se soustřeďovala hlavně na břicho — byla v něm velká rána, o které hádala, že ji mohla způsobit sekyra nebo nějaký jiný nástroj s velkou čepelí. Takové poranění mohlo být i od kosy. Dana neviděla žádnou stopu krve vedoucí od těla: vrah tuto velkou ránu zasadil pravděpodobně *in situ*.

„Nějaký odhad, jak dlouho tu je?“

Zástupce soudního lékaře, kterého Dana neznala, zavrtěl hlavou a vrátil se k tělu. Dana měla pocit, jako by křičela v knihovně. Mike se na muže upřeně díval.

„Můj odhad jakožto hloupého detektiva bez nezbytné odborné kvalifikace...“ zvedl hlas a zástupce soudního lékaře

sebou cukl, aniž se k nim znovu otočil, „...je tři až devět hodin. Je mokrá od deště, vrány by s ním mohly začít za úsvitu a zdá se, že ho neohlodala žádná další zvířata, nevidím žádný hmyz a jeho posmrtná ztuhlost vypadá, že je v prvotní fázi.“

Dana se kousla do rtu. Říkala si, že Mike to trefil přesně. Taková časová osa určitě znamená, že neexistují žádní svědci, a zužuje okruh podezřelých: tmavá mokrá noc na odlehlé cestě do nikam.

„Takže řekněme mezi desíti večer a pěti dneska ráno?“

„Vidím to stejně.“

Oba se podívali na tělo. Vražda je obludný, ohavný čin: člověku se musí v hlavě nahromadit něco obrovského, aby se k takové věci odhodlal. Pokud to tedy není psychopat. Ale psychopati se jen zřídkakdy vyžívají v aranžování místa činu: nezapadá to do jejich pocitu, že jsou středem světa.

„Žádná obranná zranění,“ nadhodil Mike. Zatím neměli žádné důkazy o tom, že by Monroe s útočником — nebo útočnický — bojoval. Možná je znal, věřil jim. Na to, aby bylo možné říct, že byl pod sedativy, bude třeba toxikologie.

Poodešli od místa činu a opřeli se o označený policejní commodor, aby umožnili technikům přinést osvětlovací zařízení: velké obloukové lampy, aby na místě nezůstaly žádné stíny a snímky byly co nejostřejší.

„Je to celé tvoje, Dano.“

Mike si přendal kávu z ruky do ruky a podal Daně desky s klipem. Sledoval ji, jak podepsala, že oficiálně přebírá vedení jakožto hlavní vyšetřovatelka. Pocítila záchvěv úzkosti, který okamžitě utlumilo její odborné povědomí o podobných zločinech. Struktura, kontext a jistota byly vždycky uklidňující, improvizace ji vyčerpávala.

„Děkuju, Mikey. Nějaké myšlenky?“ zeptala se.

„Promyšlené, cílené. Ne nutně brutální; téměř rychlé a milosrdné. Někdo, kdo ho zná, možná i docela dobře. Pravděpodobně víc než jeden ‚někdo‘ — je to těžký chlap, zvláště když je mrtvý, a ty sloupky tady nejsou náhodou. Zabit tady. Přesunovat ho za deště by byla dřina. Možná znehybněn jinde a sem dovezen jen kvůli naaranžování místa činu. To musí mít nějaký význam. Jsou snazší způsoby, jak někoho zabít, a rozhodně lepší způsoby, jak vyhnout odhalení.“

„Jak se vyhnout odhalení,“ opravila ho. „Je to zvrtné sloveso.“

„Děkuji, paní učitelko.“

Usmáli se a Mike pokračoval.

„Ať to udělal kdokoli, mohl tělo pohřbít sto metrů od silnice a oběť by nikdo nikdy nenašel. Tady je to samá bažina, zvláště na sever. Hodit ho do jedné z nich a už by ho nikdo nikdy neviděl. Možná pachatel z nějakého důvodu chtěl, aby se tělo našlo; třeba tím chce něco říct. Každopádně ho zabil kvůli tomu, kdo Monroe byl nebo čím byl. Žádné oloupení, není na tom nic náhodného; a není to jen případ někoho, kdo měl strašlivou smůlu. Já bych řekl, že to dost výrazně ukazuje na pomstu.“

Dana se znovu rozhlédla kolem sebe. Vycítila, že toto místo si pachatel vybral z nějakého důvodu. „Pustili ho z vězení Du Pont — proč jel sem?“

„No jo, v tomhle bodě to začíná být podivné.“ Mike se napil špatné kávy, jako by to byl nektar bohů. „Já jsem tu nebyl, když se řešil Monroeův původní případ: to nikdo z nás. Chtěl jsem si to dohledat, když na mě zavolala Ali.“

Mike pokynul k hloučku čtyř lidí. Strážmistryně Ali McMahonová se od něj odlepila a vyrazila k nim. Byla vysoká,

štíhlá, s dokonale vypilovanou rovnováhou lukostřelkyně mezinárodní úrovně. Pozvedla štos papírů, aby si zaclonila obličej před sluncem, které začínalo získávat nadvládu, jak se mlha pomalu rozpouštěla. Její hlas měl v sobě něco lákavého.

„Zdravím. Takže, slyšela jsem z vysílačky o identifikaci těla a bylo mi to povědomé. Pamatujete, jak jsem se zlikvidovala, když jsem se účastnila toho triatlonu?“ Dana nevěděla; tohle byl ten druh osobních detailů, které jí vždycky snadno vyklouzly z paměti. Přesto přikývla.

„Nemohla jsem dělat na oddělení péče o rodinu a děti, když se mi hojila achilovka, a tak jsem byla pár měsíců na probačním: celou dobu v kanceláři. Monroe byl jeden z případů, které se blížily podmíněčnému propuštění. Byl usvědčen ze znásilnění učitelky na praxi, tamhle. Asi, no, maximálně tak kilometr odsud. Takže k tomuhle místu měl vazbu.“

Hustý pruh stromů, na který Ali pokynula, vedl po klikaté linii až k potoku, který nakonec vtékal do lomu. Na začátku srpna tu všechno vypadalo stroze a bezvládně, jako by tady do posledního centimetru vyhasl život. Daně se nikdy nelíbilo, když se pachatelé vraceli na místo činu. Když si to vychutnávali, znovu prožívali nebo živilí něčí vztek, frustraci a potřebu mlátit kolem sebe. Nikdy z toho nevzešlo nic dobrého.

„Ale tady je ten zádrhel.“ Ali v sobě měla živost, vitalitu někoho, kdo je dobrý ve všech sportech. „Monroe tu neměl žádnou rodinu — úplně ho odstříhli a odstěhovali se na druhou stranu země —, takže komise rozhodující o podmíněných propuštěních z toho byla nervózní, protože vlastně neměl kam jít. Právě jsem se dívala na záznamy o propuštění vězňů v tomhle měsíci. Ukázalo se, že si našel nějakou

pomoc. Vidíte tamhle tu řadu borovic? Za nimi je dřevěný domek, který vlastní dvě sestry: Suzanne a Marika Doyleovy. Měl bydlet u nich.“

Ali ukázala na dokonale rovnou řadu jehličnanů, kolmou na silnici. Dana si předtím nevšimla žádné příjezdové cesty. Teď spatřila vrcholek komína, z něhož stoupal náznak kouře.

„Pronajal si ho? Od nich?“

Ali se nervózně podívala na Mikea, než odpověděla.

„Ne-e. S nimi. Na jejich žádost. Poslední dva roky si s ním psaly.“ Ali nevěřícně nafoukla tváře. „Sestry Doyleovy se skamarádily s násilníkem.“

3

čtvrtek 1. srpna 2019, 7.40

Dana zůstala na místě, zatímco Ali odešla vyžádat veškerý relevantní materiál, který mají poslat z věznice. Lucy ho poskládá dohromady a připraví na brífink. Schůzka s Monroeovým probačním úředníkem teď bude méně naléhavá, usoudila Dana; ten doplní bílá místa v tom, co už zjistili.

„Divné, co?“ Mikeův hlas ji vytrhl z úvah.

„Nezvyklé, to jistě.“

Dana se vzpamatovala. Bylo lákavé se na tuto novou informaci rychle vrhnout nebo obě ženy nějak soudit. „Takže jsou tyhle sestry nějaká dobročinná společnost, nějaké notorické bojovnice se společností nebo něco takového? Nějaký zjevný důvod, proč by měly pracovat s bývalým zločincem, a ještě s tímhle?“

Mike rozhodil ruce. „Nevím, já o nich nikdy předtím neslyšel.“

Dana věděla, že Mike chce začít jednat. Myslela si ale, že nejlepší, co se dá teď dělat, je nedělat nic. Ať v tuto chvíli přijdou informace za ní a ona je zpracuje, poskládá dohromady. Určitě je to promrhané úsilí, začít jednat na základě útržků dojmů. Ale ona teď vede tým a tým to obvykle dělá jinak: Mike začíná být neklidný.

„Tak vyřešme tohohle Willieho, Mikey.“

Přistoupili k Williemu, který dál seděl na kládě a jedním nehtem si čistil druhý. Znatelně se chvěl a Danu napadlo, že je asi v šoku.

„Dobré ráno, pane Fitzgibbonsi. Jsem vyšetřovatelka Dana Rusoová a vedu tento případ.“ Podala mu ruku, ta ale zůstala viset ve vzduchu.

Willie něco zabručel a ani se na ni nepodíval.

„Člověk prochladne a provlhne, když se nehýbe, že?“ nadhodila. „Mohl byste mi prosím říct, co jste tady dneska ráno dělal?“

Willie zaprskal a otřel si ústa. „Byl jsem se projet.“

Mike si odfrkl. Jeho stín se tyčil nad shrbeným mužem. „Chceš, abych se podíval do toho tvýho mrazáku, Willie? No tak, přestaň plýtvat naším časem. Tohle je vyšetřování vraždy. Tvoje koníčky z daleko nižší ligy nás nezajímají.“

Mike uměl strašit lépe než Dana; oba to věděli. Willie dlouze vydechl a vzdal se.

„Byl jsem venku celou noc. Postavil jsem si stan na druhý straně lomu, je tam mezi stromama místo. Za celou noc jsem slyšel jenom déšť. Žádný zvuky, nic divnýho. V šest jsem tudy jel a uviděl to, co vidíte teď konc taky. Nedotknul jsem se ho. Jenom jsem držel ty ptáky od jeho... víte co.“

„Ano, to jsem viděla,“ odvětila Dana. „Děkuju vám za to. A jezdíte sem nahoru pravidelně, pane Fitzgibbonsi?“

„Ne.“ Willie se zlostným pohledem vzhlédl k Mikeovi a rozhodl se přiznat. „No... vlastně ne tak úplně. Jednou za pár měsíců.“

„A viděl jste někdy něco divného, nezvyklého? Zvlášť tady, kde končí ty borovice?“

„Nezvyklého?“

„Že se tu zdržují nějakí lidé, nějakou zemědělskou techniku, stopy pohybu, zaparkovaná auta?“

„Ne.“

„A co ty sloupky tamhle? Byly tu, když jste tu byl posledně?“

„Možná. Nepamatuju se.“

Vyhýbal se očnímu kontaktu a jeho odpovědi byly strohé, přesto z něj nic dalšího necítila. Někdy se musí držet svého instinktu. Mají jeho výpověď, kterou zaznamenal policista v uniformě. Mike zjevně věděl, co sem Willieho přivedlo a že to nesouviselo s touto smrtí. Přemítala, jestli oběť Willieho nevyrušila v tom, co starší muž zrovna dělal, ale ten scénář neseseděl. Willie věděl, co je nezvyklé nebo netypické, i když to právě teď nechtěl říct: možná se touto cestou ještě rozhodnou vydat.

„Dobře, pane Fitzgibbonsi, to je prozatím všechno, děkuju. Možná vás budeme potřebovat znovu kontaktovat. Kde pracujete?“

„V rafinerii. Údržba.“

„Ať už to cítíte, nebo ne, zažil jste dnes šok. Byla bych ráda, kdybyste zůstal doma nebo někde poblíž. A zdržoval se u telefonu. Zavoláme vašemu nadřízenému a vysvětlíme mu to.“

Willie si otřel ruce o hrudník. „Nemůžu. Počkejte, neměl bych... nebude se jim to líbit.“

„Nemějte obavy,“ odpověděla Dana a pomyslela na Lucy. „Osoba, která jim bude volat, jim to přesvědčivě vysvětlí. Je v těchto věcech extrémně dobrá. Děkujeme za váš čas.“

Dana a Mike se od něj otočili. „Mikey, chci, abys zajel na probační úřad, prosím, a od toho svědomitého génia, který se o Monroea staral, sežeň, co půjde. Základní info posíláme Luce, takže od tebe na probačním chci ty neurčitě věci, zvláště něco, co by naznačovalo motiv. Děkuju.“

Znovu si prošla papíry, aby se ujistila, že jí nic neuniklo. Slyšela, jak Mike mluví na Fitzgibbonse, když ho míjel.

„Willie, my dva spolu budeme vycházet dobře, když mě nerozčílíš. Víím, co je v tom mrazáku. A kdo to kupuje. Já takové chování neberu: netýká se to ‚zákona o tradičním lovu‘, když nejsi původní domorodý obyvatel — a to ty nejsi. Máš bratrance v jiném státě: praktikuj si to svoje krvavé hobby tam. A teď se ztrať.“

Mike vyrazil na probační úřad, aby vyslechl úředníka přiděleného Monroeovi, a Dana, se skloněnou hlavou a ukazovákem poklepávajícím na palec, pozorně procházela desetimetrový pás krajnice. Kolenní česka ji páčila — ráno pospíchala sem a nestihla se rozhybat, jak to dělala každý den. Hloučky policistů pracovaly dál, ale sledovaly ji, přemítaly, proč se s nimi nepustí do hovoru, než přijede pátrací tým. Poté co získala klíčové informace, Dana si ráda vzala chvíli pro sebe, aby zhodnotila, jaké domněnky z nich vyvozuje a zda ji nepošlou špatným směrem.

Monroeova minulost byla neodvratně spjatá s jeho přítomným stavem. Teď když pomyslně odstoupila o krok dál a dostala se do vyšetřovacího režimu, mohla připustit, že Monroe není jen člověk, který je mrtvý, ani jen nějaký muž, kterého zabili. Je to usvědčený násilník — po jednom dni na svobodě ho někdo zavraždil. Domněnka, že byl zavražděn kvůli svému zločinu, není, jak usoudila, nerozumná. Je to nejpravděpodobnější — i když ne jediná — možnost. Dana bude potřebovat, aby se pátrací tým soustředil na původní místo činu z doby před devíti lety a na jakoukoli jeho souvislost s mrtvým tělem. Jestli tady došlo k nějaké rekonstrukci, jestli někdo vzdal hold zločinu, který se stal před devíti lety, nebo jestli budou mít pocit, že byl Monroe ke konfrontaci

s předchozím zločinem přinucen, měla by mezi těmito dvěma body být spojnice.

Takže bude potřebovat informace o původním zločinu. Zavolala Lucy, která už touto dobou měla být v práci: byla neuvěřitelně dochvilná.

„Ahoj, Dano. Chceš zjistit všechno o Curtisi Monroeovi, že jo?“

Když Dana poslouchala její hlas, musela se usmát; otočila se od místa činu, jako by u něj nesměla cítit radost.

„Jsi děsivá, Lucy. Ano, prosím. Ali ti pošle nějaké stopy a cesty, po kterých se vydat. Dělal totiž dřív na probačním. Mike mi tam právě odjel. Chtěla bych bio na brifink v devět. Naskenuj všechny přepisy od soudu, pravděpodobně je budeme potřebovat. Jo, a ještě jakékoli články z novin o reakcích na proces a trest — kdo si myslel, že to nebylo dost, kdo přísahal pomstu, takové ty věci. Taky Monroeovy reakce: lítost, arogance, cokoli, co mohlo někomu zvednout mandle nebo přilít olej do ohně. Děkuju.“

Na základě informací o pozadí případu si udělají obrázek. Teď potřebovala, aby tým vyřídil papírování, kdyby poblíž narazili na něco užitečného.

„Předpříprav prosím několik žádostí o absolutní přístup. A povolení k prohlídce: budu jedno potřebovat na...“ zkontrolovala si název na online mapě na iPadu, „...Weaverovu chatu, asi kilometr od tohohle místa. Prosím tě, ať tam spadá i okolí za tou chatkou. Díky, Luce.“

Lucyiny prsty rychle klapaly na klávesnici; znělo to, jako když netopyři vylétají z jeskyně. „I seznamy návštěvníků z vězení?“

„Ty jsi tak daleko přede mnou, že tě vidím jen jako vzdálenou postavičku na horizontu.“

„Mávám, netopím se, holka. Jdu na to.“

Na místo činu tiše přijelo pohřební auto a zastavilo, zatímco bylo mrtvé tělo přeneseno ze stanu a položeno na pojízdná nosítka. Šlo to ráz na ráz a pytel na tělo byl vidět pouhé dvě vteřiny. V nedávné době měli seminář o nebezpečnosti dronů v majetku civilistů, kteří si natácejí místa činu; Dana se podívala na nebe, ale nic nezahlédla.

Pohřební auto se otočilo do protisměru a Dana si všimla, že se na ni Ali dívá.

„Ali, jste schopná tu zůstat a řídit za mě pátrací tým, prosím?“

„Jistě.“

Dana nikdy nevěděla, co si o Ali myslet. Byla chytrá a energická a Dana si byla jistá, že je i oblíbená. Zároveň jí však připadalo, že strážmistryně bere věci příliš doslova a nemá žádný vlastní úhel pohledu. Dana měla radši lidi, kteří byli sarkastičtí či netrpěliví, ironičtí; cokoli, co by rozbilo oblé hrany a ukázalo nějakou nedokonalost.

„Děkuju. Už jsme pokryli místo činu a okolní oblast. Chci, aby se tým rozdělil na poloviny, které se budou soustředit na dvě oblasti a na souvislosti mezi nimi.“ Dana se otočila s Ali na východ. „Za prvé, staré místo činu z doby před devíti lety. Jestli si přesné místo nepamatujete, zavolejte Lucy — ta najde přesné souřadnice ze záznamů ve spisu. Potom hlavní cesty, jak se odtamtud sem dostat. Byla tma a vlhko, takže cestu nejmenšího odporu: potřebujeme pokrýt jakoukoli pokud možno rovnou přístupovou cestu. Hledáme tam stopy nějaké aktivity nebo nějakého narušení. Také důkazy o pomníčku na památku původní oběti; cokoli, co mohlo věci uvést do pohybu.“

Danu z nějakého důvodu podráždilo, že si Ali nedělá poznámky. Instrukce sice nebyly složité, ale kdyby si je Ali

zapisovala, dávala by tím Daně najevo, že to bere vážně. Takže jde o Danin problém, ne Aliin.

„Taky budeme dělat celkové posouzení té chaty patřící sestřám Doyleovým. Prosím, pošlete pátrací tým na tu část cesty a řekněte Stuovi, ať tam počká, než dorazím. Tou dobou už budu mít soudní příkaz. Mohlo by to být poslední místo, kde se Monroe zdržoval. A tak — znovu — pokryjte oblast mezi chatou a tímhle místem. Jakékoli známky pohybu mezi těmito dvěma body v posledních čtyřiaadvaceti hodinách. Děkuju vám.“

Ali se otočila, aby zavolala koordinátorovi pátracího oddílu. Dana se rozhodla dojít do chatky pěšky — poskytlo jí to uvěřitelnou výmluvu, aby mohla být několik minut sama, čehož vždycky využila.

Zdálo se, že případ má spoustu výhod už teď, a u takových případů se Dana měla vždycky na pozoru. Věděli, kdo je oběť a kde byla každou minutu za posledních devět let, kromě těch předešlých čtyřiaadvaceti hodin. Takže žádné problémy s identifikací nebo hledáním. Z místa vedla v praxi jedna cesta tam i zpátky, a tak by forenzní důkazy měly být silné. A to zabití bylo zjevně úmyslné a na nějaké úrovni i předem promyšlené. To znamená, že nebude žádný zmatek ohledně možných „nehod“ nebo „věcí, co se vymkly kontrole“. Hledají chladnokrevného vraha nebo vrahy. A nakonec, tělo bylo vystaveno — otevřeně a záměrně — a to mělo něco sdělit.

Otázka tedy zní: kdo tím chtěl něco sdělit. A proč si k tomu vybral Curtise Monroea?

4

čtvrtek 1. srpna 2019, 8.10

Slunce jí mělo zvednout náladu. Dana se ale neustále rozhlížela kolem sebe, jako by na ni mělo z mlhy něco vyskočit. Ze stromů visely cáry mechu, které vypadaly jako napůl tekuté. Vzduch jako by byl shnilý a zatuchlý.

Dana byla příliš daleko od místa činu, aby slyšela kolegy, a tak se zastavila a poslouchala ticho. Žádné tu ale nebylo. Místo toho se ozývalo bubláni a syčení; voda, která prosakuje na povrch a s klokotáním se zase vrací. Země — a močál, který ji pokrýval — byla v neustálém, zneklidňujícím pohybu. Mike měl pravdu: kdyby pachatel hodil tělo do některé z desítek bažin, nikdo by to nikdy nezjistil. Proč je tedy nechávat, aby se našlo?

Dana se zastavila na příjezdové cestě k domku, vedle poštovní schránky pověšené nakřivo — spíš působením času a vlhka než od nějakého vandala. Do promočené trávy z ní vypadl leták, který ironicky nabízel solární panely. Poštovní schránka byla napůl schovaná za keřem a příjezdovou cestu tvořily jednoduše trsy trávy s ostrůvky šterku: proto si jí na cestě k místu činu nevšimla. Na druhé straně za cestou se táhlo několik hektarů vřesovišť a bažinatých rašelinišť, nad nimiž se převalovalo mlžné miasma. Podle Mikeova

komentáře, předtím než odjel z místa činu, to je území, které se dá překonat pouze na lodi.

Slunce tu svítilo silněji a kabát, před hodinou nezbytný, byl teď navíc. Zapípal jí telefon a objevil se na něm digitální obrázek podepsaného soudního příkazu k prohlídce. Přiblížila si ho, aby zkontrolovala, že jeho detaily pokrývají všechno, co od Billa Meekse žádala. Patnáct minut od žádosti k podepsanému papíru — možná je ta nová technologie nakonec k něčemu užitečná.

Bill také poslal zprávu, že bude celý den a polovinu toho následujícího na školení. Zrovna mu ve zprávě děkovala, když na místo přijela dvě SUV pátracího týmu.

Stu seděl ve druhém voze. Stáhl tónované okénko.

„Dobré jitro.“ Zazubil se a podíval se ven doleva. „Tady je to teda... ehm... odporné.“

„Mám si to poznamenat jako *ani spokojen, ani nespokojen*, Stu?“

„Hluboce znepokojen, a to velkými písmeny. Myslím na ty dvě nehody končící smrtí, které se tu za posledních pár let udály. Skoro každý kousek víc než padesát metrů od cesty je smrtící — všude bažina. To jsou rizika, o kterých víme. Ve většině by se dal schovat autobus. Chtělas polovinu z nás na místě činu a tady druhou polovinu, která bude čekat na tvůj signál?“

„Ano, prosím. Ali to tam koordinuje.“ Zamávala telefonem. „Mám od Billa příkaz k prohlídce, takže za předpokladu, že je někdo doma, budu potřebovat pár minut, abych jim to mohla podat a být zdvořilá. Potom se do toho můžeme pustit. Ještě moment. Máš tady tiskárnu, vid’?“

Zadní okénko auta se stáhlo a Stu se zívnutím pronesl: „Jo, zajdi za Milem vzádu.“

Milo měl malou tiskárnu, zapojenou do zásuvky u nohou.

„Někdy to používáme, abychom vytiskli věci z paměťových karet,“ vysvětlil.

„Zajímavé příjmení: Milo Vzádu.“

„To jo, po svatbě jsem převzal příjmení svojí manželky. Křestním jménem je Kudla.“

Dana se zasmála. „Takže teď jde asi o exmanželku, vidíte?“

„Ano, tak rychle jsem v životě žádné papíry nepodepsal. Tady to máte — není to žádná vrcholná kvalita, ale přečíst to jde.“ Podal jí zpátky tři papíry, stále ještě teplé z tiskárny. Na tiskovém válci byl nějaký kaz, a tak na každém papíru zůstaly inkoustové kaňky. Text byl ale dostatečně čitelný.

„Děkuju vám, pane Vzádu.“

„Tak dobrá.“ Stu zvedl ruku proti přednímu vozidlu, které pomalu odjíždělo směrem ke slunečnímu světlu. „Majitelé domu zůstanou uvnitř a budou se dívat, nebo ne?“

Dana pohlédla na chatku, jejíž levý bok byl za velkým keřem sotva viditelný. Na omítce spatřila rezavé skvrny od oka-pu a plísně způsobené dekádami deštivých západních větrů.

„To ještě nevím. Asi ne; je to možná poslední známé místo, kde oběť pobývala, a tak tam budeme hledat stopy, krev, cokoli. Myslím, že z toho obyvatelé nebudou nadšení.“

„To jsou jen zřídka-kdy,“ zamumlal Stu. Věděla, že kolega má názor, že prohledávané prostory by měly být v zásadě liduprázdné, protože všechno ostatní je přílišná otrava. „Tak dobře. Moje jednotky jsou připravené nastoupit.“

Danina tvář se rozjasnila. „Prosím o pět minut, Stu. Potom doraz, kdybych vám do té doby nedala signál.“

Otočila se a vydala se po příjezdové cestě, která byla náhodnou kombinací trávy a štěrků. Přemýšlela, jak se sem obyvatelé dopravují: chatka byla míle daleko od nejbližšího obchodu — nepočítá-li se benzinová pumpa — a Dana nikde

poblíž neviděla zaparkované žádné vozidlo. Nebyly tu ani stopy po nějaké nedávné aktivitě, ať už otisky pneumatik, nebo bot. Ale bylo tu dost stojaté vody na to, aby si připomněla, že všechny takové stopy tu ještě včera být mohly.

Forenzní důkazy nebyly tak jasné, jak před hodinou doufala. Pohyb ani vlhko její kolenní česčky rozhodně neprosplávaly, a Dana proto lehce kulhala.

Chatka byla vysoká a úzká, Dana by to nazvala, že jí chybí hloubka. Byla to téměř jen fasáda chatky: dvě podlaží na výšku, sotva šest metrů na šířku a podle všeho měla jen jednu místnost dozadu do hloubky. Ostře špičatá střecha ukazovala na začátek století, jednoduchá okna byla potažená květy kondenzovaného vlhka. Chatka stála aspoň metr nad zemí — ke dveřím vedly popraskané schody —, protože v této oblasti bývaly pravidelně záplavy. Několik střešních tašek viselo nejistě přes okap, ze kterého rašily kudrlinky zažloutlé trávy. Bylo to malé, neudržované stavení a zvenku se zdálo, že uvnitř bude chladno. Dana si z nějakého důvodu představovala, že to uvnitř bude chaotické, zatuchlé a páchnoucí jako mokrá pes, že narazí na pochybné elektrické a vodovodní rozvody a houbovitě zdi s léty zažloutlými tapetami. Už teď toužila po upravených ulicích a nezablácených domovních portálech ve své čtvrti v Carltonu.

Došla na mýtinu u vstupních dveří, když se okno místnosti v patře se skřipěním otevřelo. Mladá žena ho držela za zakroucenou kovovou petlici a ve větráku, který dole u země nebyl patrný, jí pohládal kardigan. Hnědé vlasy jí splývaly na okenní parapet a dlouhé hubené prsty ukazovaly na Danu.

„Co chcete?“ zeptala se hlasem bez přízvuku, který ale zněl rozhněvaně, jako by toto ráno byla Dana už alespoň desátým návštěvníkem.

Dana otevřela svůj služební průkaz a pozvedla ho. „Jsem vyšetřovatelka Dana Russoová. Jste Suzanne, nebo Marika Doyleová?“

Žena na ni bez výrazu zírala dál. „Suzanne. O co jde?“

„Mám soudní příkaz k prohlídce vašeho domu a jeho okolí. Můžete prosím otevřít dveře?“

Suzanne promluvila s překvapením, které se jí ale neprojevilo na tváři. „Soudní příkaz? Co? Neodpověděla jste mi na otázku.“

„Jsem tady, abych provedla zákonnou domovní prohlídku, slečno Doyleová. To je rozhodně odpověď na vaši otázku. Otevřete teď prosím dveře.“

Suzanne se ohlédla do místnosti, jako by tam někdo byl. Možná Marika. „Je dost brzo. Vzbudila jste mě. Dejte mi pár minut.“

Danu překvapilo, že cítí podráždění. Suzanne začala být otravná velice rychle: možná ne tím zdržováním, ale kvůli tomu, koho si podle všeho nedávno pustila do domu.

„Slečno Doyleová. Tohle není popovídání u kávy. Je to zákonně pořízené povolení k prohlídce veškerého vašeho majetku. Musíte okamžitě otevřít dveře. Pokud to neuděláte,“ řekla a ukázala na příjezdovou cestu, „mám tady tým s beranidlem, které má sílu tří tun. Mohou vám dveře vyrazit z pantů a ani nebudete mít nárok na kompenzaci. Určitě dáte přednost domu, kterému dveře v pantech drží. Je mi jedno, jak jste oblečená, ale není mi jedno, když odmítnete spolupracovat. Hned. Děkuju.“

Suzanne si teatrálně povzdychla a zavřela okno. Dana pomalu došla k odřeným vstupním dveřím a sledovala, jak Suzannina postava postupně zaplňuje poloprůhlednou skleněnou výplň nad klepadlem. Ozvalo se několik ran, jako by

Suzanne odkopávala z cesty nějaké věci, a potom se dveře otevřely. Suzanne kolem nich prošla, aniž by dala na vědomí, že si všimla Daniny přítomnosti, a zamířila do další místnosti. Když Dana vešla dovnitř, zaslechla za sebou zvuk pneumatik SUV, které zastavily na štěrk. Aniž se ohlédla, ukázala týmu palec nahoru: zatím dobré. Potom zvedla dlaň, aby jim dala najevo, že mají ještě počkat.

O chatce se nepletla. Každý horizontální povrch zabíraly hromady věcí, jako by se tím držely při životě. Hlavně krámy: hodiny bez strojků a rádia, která zjevně nefungovala, hromady zažloutlých časopisů, zažloutlé sady encyklopedií, staré a potrhané oblečení. Jedna ze dvou knihoven měla tvar kosodélníku z naklánějících se dřevěných polic a uvolněných šroubů, které přidržoval okraj komína. Dana stála na koberci s jakýmsi vzorem vírů; podobný mívali ve staromódních barech, včetně skvrn od popela a aromatu něčeho sušeného. U jedné stěny stála pohovka, která byla příliš nízká — měla uříznuté nohy —, a u ní jako poslušná štěňata ležely tři podšálky s cigaretovými nedopalky. U okna se skvěla dokonale čistá televize s plochou obrazovkou: bez jediného zrníčka prachu. Dana se instinktivně rozhlédla po další technice — například notebooku —, ale žádnou neviděla.

Za obývacím pokojem byla kuchyň: laciná prosklená zimní zahrada se samostatně stojícími skříňkami, špinavě bílým sporákem, potřísněným kapičkami rozstříknutého jídla, džez plný nádobí. Suzanne seděla u kuchyňského stolu, který byl vidět z obývacího pokoje přes francouzské okno, před nímž ležely archivační krabice s fotoalby. Zabývala se nějakými houbami, které podle všeho loupala do modré keramické misky, ale tajně pokukovala po Daně, která se procházela tím nepořádkem.

„Kdybysme věděly, že přijdete, paní policistko, uklidily bysme.“

„To není třeba,“ opáčila Dana, aniž hnula brvou. „My máme rádi autentický, depresivní vzhled.“

Suzanne se začala věnovat nějakým složeným novinám. Možná neudrží pozornost. „Asi bych měla vidět to povolení.“

Často to tak bývalo: tedy ne že by ti, kterých se prohlídka týkala, rozeznali falešné soudní povolení od pravého. Dana sledovala, jak Suzanne prohlíží každou stránku. Technicky vzato dávala nová legislativa recipientovi možnost zpochybnit nějaký detail. Suzanniny oči se líně toulaly po textu a neustále se snažily zaostřit. Dana usoudila, že bude třeba, aby žena později podstoupila toxikologické vyšetření.

„Máte k tomu povolení nějaké dotazy, Suzanne?“ zeptala se, aby si dokonale zajistila právní stránku věci. Zamávala propisovačkou.

„Hmm, tak jo,“ zamumlala Suzanne a zdálo se, že ji to uspokojilo. Něco na poslední stránku naškrábala. Možná to byl podpis.

Kuchyň nebyla o nic uklizenější. Cákance na sporáku vypadaly jako od polévky. Pánve se tu s lhostejnou nevšímavostí vršily jedna na druhou, otevřené krabice cereálií živily řadu maličkých mravenců, vedle konvice na čaj ležela malá sopka použitých čajových sáčků. Na jedné straně byl stojan z drátěných košů plný brambor, cibulí, poloviny květáku a něčeho, co vypadalo jako kus dýně. Po kachličkových obkladech se kolem několika dřevěných kolíků, na nichž visely hrnky v základních barvách, táhly cákance barvy čaje; na poliče nad dřezem se roztahovala řeřicha. Za oknem byl vidět šedohnědý holý travnatý plácek a v jednom jeho rohu betonová kůlna s eternitovou střechou. Od ní se táhla

šňůra na prádlo, pohupující se v sílícím větru, a na ní baletně povlávaly různé kousky černého oblečení. Napůl zatažené závěsy v obývacím pokoji dodávaly kuchyni sépiový odstín.

Hrozně zaneřáděné místo. Stu bude nadšený.

Zblízka Suzanne nevypadala ani tolik něčím omámená, jako spíš vyčerpaná. Takový druh vyčerpání přichází jen z pravidelné spánkové deprivace. Bylo to zakořeněné vyčerpání, které dělalo z lidí smrtící řidiče nebo poddajné pošetilce.

„Je tu Marika?“

Suzanne pokrčila rameny. „Šla ven běhat. Vrátil se... asi za hodinu.“

„Za hodinu?“

Suzanne cukla rukou k houbám, ale potom si to rozmyslela. Možná to není únava, kvůli čemu je nervózní. Možná je to jen svědomí. Možná je to Danina přítomnost nebo myšlenka na domovní prohlídku. Nebo nepřítomnost Mariky.

„Ona je blázen do přespolních běhů. Většinou dává tak patnáct kilásků.“

Zatraceně, pomyslela si Dana. Marika tak bude mít šanci je tady zahlédnout a schovat se. Nebo si aspoň rozmyslet, jaký příběh bude vykládat. Není pochyb, že bude znát okolní krajinu jako své boty. Dana chtěla mít obě sestry k dispozici hned, ale život často přináší zklamání.

„Co má na sobě?“

„Co? Proč vás to zajímá?“ Suzanne vzhledla a její netrpělivost okamžitě zmizela, jako by nedokázala udržet emoci dost dlouho na to, aby ji plně vyjádřila.

„Potřebujeme s ní mluvit. Je to naléhavé.“ Dana se na okamžik odmlčela. „Kvůli jejímu osobnímu bezpečí.“

Technicky vzato to byla pravda. Zatím neměly žádného podezřelého z vraždy: bylo možné, že vrah půjde po dvou

osobách, které možná Monroea po jeho propuštění ubytovaly. Daně to připadalo nepravděpodobné, ale přece jen to mohla použít jako jistou páku.

„Kvůli jejímu osobnímu...“ Suzanne vypadala polekaně, ale potom znovu nabyla rovnováhy. „No pane jo, vy jste ale dramatická umělkyně! Marika se o sebe umí postarat.“

„To jistě umí. Co má na sobě, prosím?“

„Uf.“ Suzanne se na Danu podívala jako znužený teenager. „Má ty svý černý ninja věci. Černý běžecký vybavení, včetně černých bot.“

„Bere si s sebou telefon?“

Suzanne ukázala na amatérský pokus o keramickou mísu na ovoce, v níž ležel přezrálý banán, dvě šednoucí mandarinky a samsung.

„Telefony ji prý ruší v soustředění.“ Opřela si hlavu o ruku a loktem popojela po stole jako dítě.

Dana se rozhlédla, jestli někde neuvidí fotografii obou sester. Byla tu jen jedna, schovaná za komínkem knih. Dana si poprvé všimla — a teď se cítila hloupě, že si toho nevšimla dřív —, že na příborníku leží hromada knih o historii. Další komínek podobných knih byl poblíž křesla.

Natáhla se za *Pátou francouzskou republiku* a *Rané roky Fidedela Castra* pro fotografii ve stříbrném rámečku. Stejně jako televize byl i rámeček opečovávaný a bez zrnka prachu. Suzanne mohlo být na snímku asi čtrnáct; Dana hádala, že fotografie byla pořízena před nějakými deseti lety. Suzanne, krásná dívka s úsměvem s dolíčky a rozzářenou tváří, stála v jezdecké výstroji vedle hnědého koně se vznešenou hlavou a bílými spěnkami, který se skláněl ke stříbrné trofeji na zemi, jako by věděl, o co se jedná. Na druhé straně vedle koně stálo asi devítileté nemotorné vyžle v tenkých černých

šatech, které poryv větru právě odvál doleva, a se strojeným nezájmem se dívalo někam za fotoaparát. Hubené bílé nohy měla dívka nemotorně překřížené, na tváři úšklebek, pod nerovně zastřiženou ofinou tmavé oči.

Marika.

Danin vnitřní radar zapípal. Suzanne se nezeptala, kvůli čemu dělají domovní prohlídku, ani se neptala, kde je Monroe — ani se o něm nezminila. Bylo na ní něco dětského, a to nejen bledá pleť a sklon dělat nedospělá gesta; bylo tu ještě něco jiného a Dana si pomyslela, že Suzanne má spoustu problémů, a ani nejmenší tušení, jak je řešit.

„Suzanne, vezmeme vás na policejní stanici. Máme na vás více otázek.“

Suzanne něco hledala pod stolem a nakonec vytáhla běžecké boty, které si obula, aniž se obtěžovala zavázat si tkaničky. Všechny její pohyby byly prodchnuté jakýmsi líným stoicismem.

Dana k ní natáhla ruku. „Vaše klíče, prosím. Pátrací tým tady zamkne, až skončí.“

Dana měla zkušenost, že je vzácné dostat klíče bez hádky. Lidé buď měli tendenci zůstat — na to měli podle zákona právo, ačkoli si to jen zřídka uvědomovali —, nebo chtěli, aby policie odešla. Příležitostně vyjmenovávali spoustu instrukcí ohledně toho, co přesně má kočka ráda v misce. Suzanne ale jednoduše pustila klíče Daně do dlaně. Malátně vstala, šourala se ven a zastavila se, jen aby popadla kabát z věšáku u dveří. Dana loktem smetla Maričin telefon do sáčku na důkazy. Vyšly ven. Tam Dana popsala Mariku Milovi a dodala, že by někde v domě mohla být aktuálnější fotografie. Poté předala klíče a telefon Stuovi, který zmizel za SUV, aby se spolu se zbytkem týmu připravil.

Pokynula Suzanne, aby se vydala směrem k silnici, a zavolala někoho z uniformovaných policistů, ať přijede v hlídkovém autě. Sledovala shrbené držení těla mladé ženy před sebou. Bylo holčičím způsobem nakloněné, pomalé, nedospělé. Suzannina tvář vypadala na vyčerpaných pětatřicet, některé prvky jejího chování ale vypovídaly spíš o osmnácti letech a vzdorovitosti. Danu zneklidnilo, jak submisivně Suzanne po svém prvotním vzdoru působí. Vyvolávala dojem, že by vešla do křoví, klekla si a čekala na střelu do týlu, kdyby jí to Dana řekla. Jako by šlo o nevyhnutelnost.

Jakmile Suzanne odvezli na stanici, Dana se vrátila ke svému autu. V chatce byl hrozný nepořádek, ale nic v přízemním podlaží na první pohled nevyprovádalo o tom, že tam Monroe někdy byl. Možná až na cigarety — nebyla dost blízko na to, aby si tam všimla jakýchkoli jiných stop, ale měla podezření, že alespoň jedna ze sester kouří. Pravděpodobně Suzanne: Dana si nedokázala představit, jak Marika šlukuje krabičku denně, a přesto uběhne patnáct kilometrů. Za předpokladu, že je opravdu běhá.

Lucy se pustila do nutného papírování. Mohli by jít před soudce a argumentovat pro absolutní přístup: aby se dalo se Suzanne zacházet téměř jako s korunní svědkyní.

Budou soudci muset ospravedlnit důvody, proč potřebují pravomoci navíc; což, podle Danina názoru, jednoduše zlepšší jejich postavení. Na základě původně protiteroristických zákonů musí být každý rozsudek na centimetr přesný. Dana a Mike neměli v úmyslu k přípravě těchto žádostí pustit nikoho jiného než Lucy.

Dana si začala říkat, jestli hostitelská adresa a dopisy od sester plné podpory nebyly určeny jen k tomu, aby Monroe

dostal podmínku. Třeba jejich nabídky nevyužil. Možná to mělo jen uspokojit úřady a naklonit váhy ve prospěch rozhodnutí pro podmíněčné propuštění. Nedokázala si představit, proč by se sestry Doyleovy na něčem takovém podílely. Možná měl Monroe v úmyslu navštívit místo svého starého zločinu a sestry byly cesta, jak toho dosáhnout.

To se jí ale nezdálo. Všechny instinkty jí říkaly, že chatka nějak souvisí s vraždou, ať tak, či onak. Suzannina spolupráce by mohla přinést spoustu informací: Daně nepřípadalo, že by mladá žena měla dostatek duševních sil odolávat. Ve chvíli, kdy se Dana dostane zpátky na stanici, už bude mít od Mikea nějakou zpětnou vazbu o Monroeovi, nějaké detaily o pozadí oběti i obou sester, a možná i něco ze Stuovy první prohlídky chatky.

To by mohlo stačit, aby se jí povedlo Suzanne rozmluvit.

5

čtvrtek 1. srpna 2019, 8.00

Jak to v moderní době chodí, byl probační úřad odsunutý daleko od kohokoli, s kým by úředníci mohli chtít mluvit. Soukromý sektor zbožňuje fyzickou blízkost a její domnělou koncentrací idejí a kreativity; státní sektor byl vytlačen do levnějších prostor. Jako součást systému trestního práva mohl mít probační úřad nárok být poblíž soudu nebo policejní stanice. Nicméně podle management konzultantů, kteří v předchozím roce propluli státním resortem, *by to ušetřilo peníze daňových poplatníků*, pokud by úřad byl přesunut do business parku na okraji Earlvillu. Ironií osudu stál úřad jako ztělesnění problémů vmáčknutý mezi dvě společnosti, jejichž podnikání slibovalo „řešení“. Chodili sem lidé, které společnost chtěla ignorovat, stejně jako ti, kteří měli za úkol jim pomáhat s reintegrací právě do této společnosti. Lidé, kterých se činnost úřadu týkala, se sem mohli dostat jen autem — a to přesně ve chvíli, kdy je nejméně pravděpodobné, že nějaké budou mít.

Když tito cenní klienti dorazili, spatřili prakticky tutéž budovu, jakých bylo v business parku dalších pět: stavbu z kačhřincových cihel pod plochou střechou, nahrubo udělané žaluzie na východních oknech, větráky klimatizací, které se

točily a točily vedle dešťových odpadních kanálů a parkovišť. Pracovní síla úřadu zjevně vydělávala méně než zaměstnanci sousedních budov: parkovaly tu spíš produkty korejských než německých automobilek.

Když Mike na úřad dorazil, překvapilo ho, jak je tam rušno. V osm hodin ráno spíš mrzl venku před úřadem a ohříval si dechem ruce, když čekal, než ho těch pár lidí, kteří už v budově pracují, pustí dovnitř. Na tomto úřadě už uvnitř sedělo aspoň deset úředníků, kteří pilně ťukali na klávesnicích e-maily.

Stejně tak očekával, že Vernon Harper bude vystresovaný úředník ve středním věku, kterého unáší proud složek a prověřovacích záznamů a který úpí ve vydýchané kanceláři, kde konverzace s kolegou vyžaduje nakukování přes dělicí zástěny mezi stoly. Ve skutečnosti z Vernona vyzařovala přívětivá sebedůvěra člověka, který nemá s ničím potíže a pracuje v prestižní kanceláři s výhledem na park. Kdyby se mu Vernon představil jako neskutečně mladý výkonný ředitel multimediálního start-upu, Mike by jen sotva něco namítal.

„Kávu, pane vyšetřovateli? Je to single origin z Kostariky.“

Vernon s nadějí postával u svého italského kávovaru, zdobeného hezkými proužky ve vkusných pastelových odstínech. Na pochromovaných částech přístroje se odrazilo jeho upravené ruce.

„Na mě je moc brzy, děkuju. Volali jsme vám ohledně Curtise Monroea.“

„Ano, jistě.“

Vernon sáhl do překvapivě malé sbírky složek a vytáhl jednu modrou. Mike usoudil, že jsou barevně odlišené a modrá je pro propuštěné v nedávné době. Možná nedávno zesnulé.

„Nechal jsem vám pořídit kopii všech našich záznamů. Jsou seřazené podle data, ale na první stránce jsem udělal celkový souhrn.“

Vernon se posadil na kraj svého vlastního stolu, uvolněný a dychtivý, ale také zvláště nepřístupný.

Na první stránce Monroeova spisu se rýsovala skica špatně prožitého života. Začal dobře, ale potom to šlo z kopce. Škole se v něm podařilo vypěstovat snad jen neschopnost dobře si vybírat známé. Nárazová zaměstnání v pneuservisech prokládaly drobné krádeže, které přerostly v loupeže a poté zpronevěru. Okořnil to ještě dvěma případy přechovávání drog, konkrétně marihuany. Nebylo tu ale žádné násilí, ne až do jedné noci před téměř deseti lety. V zalesněné oblasti poblíž současného místa činu si Curtis jednoho letního večera vyrazil s učitelkou na praxi Louisou Montgomeryovou. Další den byl Curtis zatčen, do dvou měsíců odsouzen a šel do vězení. Louise nakonec dokončila svá studia učitelství a přestěhovala se do jiného státu.

„Co si o Monroeovi myslíte?“

Vernon vypadal, že ho otázka trápí i uráží: ta samotná poznámka, že by se on, rafinovaný znalec single origin kávy, mohl zaplést s někým z té chátry. Mikea okamžitě napadl výraz *profesionální manažer*: proplová z jedné příležitosti „vést a dělat mentora“ do další, nikdy neusedne na jedno místo na tak dlouho, aby po sobě zanechal nějakou pořádnou stopu nebo byl spojován s nějakým skutečným nepořádkem. Dobrá síť sociálních kontaktů, skvělý v předstírání zájmu na pohovorech, svědomitý uživatel správného žargonu, politicky prozíravý kvůli svým vlastním zájmům, neustále zdvořilý. Úplně k ničemu.

„Obávám se, že jsem se s ním nikdy nesetkal.“ Vernonův hlas přemazal každé slovo neupřímností. „Systém je takový, že my se do toho vkládáme, jen když vězeň požádá o podmínečné propuštění a projde testem na papíře: o tento test se starají zaměstnanci ve vězení. Potom se probační úředník setká s vězňem, než jde před komisi rozhodující o podmínečném propuštění, a potom znovu před propuštěním. Poznámky k těmto schůzkám jsou v zelené sekci.“

Jinými slovy, pomyslel si Mike, teď mluvím s tím špatným člověkem. Jak mohl Vernon odhadnout a pochopit už na začátku.

„A to dělal kdo? Kdo se s ním skutečně fyzicky potkal?“

„Patterson. Ten byl k tomu případu přidělený.“

Mike čekal, ale Vernon se na něj nepřítomně usmíval.

„A Patterson tady je?“

„Je s přítelkyní v Karibiku. Tedy na Kubě, abych byl přesný.“ Vernon se zamračil, jako by on osobně doporučoval nějakou lepší destinaci.

„A kdy se Patterson vrátí?“

„Má ještě osm devět dní. Možná deset. Osm rozhodně.“ Vernon si pro sebe přikývl, jako by přesná formulace zpoždění měla Mikeovi udělat ohromnou radost.

Mohli by si, napadlo Mikea, promluvit s úředníky z věznice, kteří měli Monroea na starost, možná i s jeho spoluvězňem z cely, jestli nějakého měl. Ale probační úřad zjevně věděl málo nebo skoro nic o tom, jak se Monroe cítil, jak se choval nebo co plánoval po propuštění dělat. Adresa sester Doyleových vypadala stále víc a víc jako nějaká bouda. Mike si byl jistý, že Lucy toho o Monroeově životě zjistila víc než on, a to sedí za klávesnicí.

Ještě ho zajímala korespondence od sester a co navrhovaly po jeho propuštění. Zdálo se, že to ve složce chybí.

„Bylo nám řečeno, že Monroe si pravidelně psal se dvěma osobami, ale tady o tom nic není.“

Vernon teď vypadal, že si je méně jistý a nemůže se dočkat, až schůzka skončí.

„My, ehm, o korespondenci vězně obvykle nic nezaznamenáváme. Dají nám vědět, když vězeň kontaktuje někoho, kdo má záznam v trestním rejstříku nebo kdo má co do činění s obětí. To je pro rozhodnutí komise samozřejmě relevantní. Předpokládám, že to ani u jedné z těch osob nebyl ten případ, že ne?“

Mike měl pocit, že Vernon je rozhodně ten, kdo by to měl vědět, vzhledem k tomu, že je to jeho práce. Veškerá Mikeova zbývající žoviálnost, se kterou se k němu mohl chovat z pozice, že jsou oba státní úředníci, vyprchala.

„Vy si neděláte poznámky ke korespondenci vězňů? Vážně?“

Vernon vycítil změnu tónu a usoudil, že mu bude lépe za stolem. Když ho obcházel, jeho prsty s dokonalou manikúrou se dotýkaly okraje, jako by chtěl zjistit, zda mu ho jeho podřízení dobře oprašují.

„Do doby jejich propuštění je to záležitost bezpečnosti, pane vyšetřovateli. To znamená vězeňské služby: on je do té doby jejich zodpovědnost.“ Vernon si upjatě položil ruce na koleno. „Když se zvažuje, že bude vězeň propuštěn na podmínku, ptáme se vězení, zda není v kontaktu s někým, kdo by představoval problém. V tomto případě přesně naopak. Jak uvidíte v oranžové sekci, jejich názor byl, že korespondence s civilisty pomáhá Curtisovi s rehabilitací. Normalizuje ho. Byl to bod v jeho prospěch.“

„A prověřili jste si nějak tyhle... civilisty?“

„To není třeba, pane vyšetřovateli. Vězení zjišťuje, zda mají záznam. Také čtou každý dopis a ověřují, že v něm není nic nemístného. Máme Memorandum o porozumění.“

Vernon se začal ohánět protokoly, za které se chtěl schovat, a to Mikeovi lezlo na nervy. Začínal si říkat, že by raději mluvil s vystresovaným úředníkem od přepážky.

„Chtěl bych se ujistit, že to chápu, Vernone.“ Mike se na úředníka s pohrdáním podíval a Vernon výrazně polkl jako postavička z animovaného filmu. „Odsouzený sexuální násilník si začne dopisovat se dvěma ženami. Vy nemáte starost o jejich bezpečí a připadá vám, že když násilník píše ženám, je to pozitivní věc. Spoléháte na věznic, že bude kontrolovat dopisy, i když oni je kontrolují jen pro obsah, který je relevantní pro ně, jako například plány na útěk. Zároveň si nijak nezjišťujete, jestli na lidi, jimž píše, nemá nějakou páku v podobě inkriminujících informací, jestli nemají nějakou společnou politickou agendu nebo nejsou napojení na gangy nebo organizovaný zločin a tak podobně. Jen předpokládáte, že když ti lidi, kterým píše, nemají záznam, jsou to ryzí, milí lidi. Vyjádřil jsem to přesně?“

Vernon zbledl a reflexivně rozpochyboval malou Newtonovu houpačku na stole.

Oba naslouchali fukání kuliček, jako by s nimi odtikával zpomalující se rytmus Vernonovy budoucí kariéry.

„To memorandum je velice konkrétní, pane vyšetřovateli. Vězení je zodpovědné do věžňova propuštění. My máme vstupní informace pro rozhodnutí o podmíněčném propuštění, ale stejně jako vy, řekl bych, jsme příjemci nařízení, nikoli jejich tvůrci.“ Vernon bleskově přešel od zdravé barvy tváře k popelavě bledé.

„Vernone, je tu něco o tom, co dopisy obsahují, jak často si psali nebo kdy byly odeslány?“

Vernon sklonil hlavu jako sportovní maskot při minutě ticha na stadionu.

„Cokoli jiného než kontaktní informace? Kde má Curtis žít a kdo už tam bydlí? Něco o bezpečnosti těch žen, například?“

Další zasmušilý maskot.

Mike tiše stál a potom odešel ke dveřím. Vernon se pokusil o poslední žádost o milost.

„Můj tým má ohromně velkou pracovní nálož. Není možné všechno ověřit. Tyhle potíže přece chápete, vidíte?“ Jeden pohled mu stačil, aby na Mikeovi poznal, že nechápe. „Pane vyšetřovateli, my... Není to naše role, víte? Určitě mi rozumíte.“

Mike pootevřel dveře. „Jo, jasně,“ řekl. „Dobře rozumím tomu, jak tohle všechno funguje, Verne.“

Někdy byli probační úředníci zlatým dolem neoficiálních, ale klíčových informací. Ale příležitostně se chovali jako odtažitá továrna na výmluvy a schovávali se za minimem standardů a domluv o rozsahu služeb. Mike předpokládal, že tomu dává Vernon přednost.

Když se blížil k recepci, přepadla ho žena v krvavě červené halence a pouzdrové sukni.

„Pane vyšetřovateli, máte minutku?“

Oslovila ho hrubým šeptem a pokynula mu, aby ji následoval za roh do hlubokého výklenku. Na jedné straně byly řady zavěšených složek, na druhé dlouhá kuchyňská linka s několika řezačkami na papír, komínky plastových desek a plochých laminátových krabic.

„Ptal jste se Harpera na Curtise Monroea, že?“

Mike opatrně přikývl.

„Promiňte, my se ještě neznáme. Já jsem Aline Hanscombeová. Pracuju s Petem Pattersonem, to byl Monroeův probační úředník. To já jsem dala dohromady tu složku, kterou držíte. Předpokládám, že vám Harper nic neřekl.“

„Víceméně vůbec nic. Ale dozvěděl jsem se, že Vern má rád kvalitní kávu.“

Usmála se a opřela se o linku. „Jo, tu mašinku si koupil sám, asi proto, že se bál, že my bychom mu do kafe plivli.“

„To si fyzicky nedokážu představit. Vy jste o Monroeovi něco slyšela?“

„Jenom to, co jsem se dozvěděla, když jsem zaslechla Petea. Nedělíme se o klienty, ale fňukáme nad nimi společně. Peteův neformální pohled — což v té složce být nesmí — byl, že Monroe není připravený. Ne že by se nesnažil rehabilitovat, snažil se. Monroe absolvoval všechny možné kurzy, udržoval čistotu, všechno, co byste po něm mohl chtít. Ne, bylo to víc... Pete měl pocit, že Monroe doslova není připravený. Na svět. Nebyl to zodpovědný, dospělý člověk, než šel za mříže. Pete si myslel, že Curtis dřív nebo později sklouzne zpátky. Nedostatek základních dovedností, pane vyšetřovateli: ten nakonec dostane většinu z nich.“

„Aha. A kam měl Monroe jít? K těm sestřám?“

„Ano, to je další problém. Tu adresu dostala probační komise. Ale sestry poslaly dopis, v němž prohlásily, že mu krátkodobě poskytnou střechu nad hlavou a jídlo. Vždycky je to divná situace, myslela jsem si. Vězení má kopie všech těch dopisů — podaří se vám k nim dostat. Zjevně to ani z jedné strany nebylo nic ujetého: tlachání o sportu, počasí a tak podobně. Každopádně se ve věznicí ptejte na zaměstnance, co má na starosti poštu — Ben Appleby. Je to ten typ, který rád poznává tajemství ostatních, víte?“